

Barcelona 16 d'agost de 1929

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIII - 2616 - 15 cts. - Atrassats, 30

D'aquests dies

Només ens faltava aquesta pedregada!

"El qui té: *Blenorràgia* (Purgacions) és perquè vol"

Quan esteu cansats de medicar-vos sense trobar millora, o bé no assoliu un complet guariment de vostra *Blenorràgia* en qualsevol de les seves manifestacions (uretritis, prostatitis, cistitis, artritis, gonocòciques, gonorrea crònica, o «gota militar», etc., etc., de l'home, i (vaginitis, metritis, leucorrea, fluxos, etc., etc.), de la dona; exigiu al vostre farmacèutic els acreditats

Cachets Neisserinos

i obtindreu un ràpid i perfecte guariment de la vostra malaltia, discretament i sense molèsties.

De venda: *Barcelona*, SUAÑA, Escudillers, 8; BELTRÁN, Junqueres, 11; *Reus*, SOLER, Llovera, 26 i Centres d'específics.

CICLES - MOTOS
ACCESSORIS
ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62 - BARCELONA - Telèfon 12303

CONSULTEU ABANS DE COMPRAR RES

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

Mai les càpsules peruvianes Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les **BLÉNORRAGIES** (purgacions) **GONORREES** i tots els altres **FLUXOS** de les vies urinàries, per **CRONIQÜES** que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: **SEGALA**, o a l'autor **A. BORRELL**
Comte de l'Asalto, 52, cantonada Sant Ramon. - **BARCELONA**

Els millors discos
són els de

La voz

de su amo

Companyia del Gramòfono
S. A. E.

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sem pre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. calxa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avaricosis), *essemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, florncos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *poluions nocturnes*, *espermatòrrica* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: **Pessetes 5'50 el flascó.**

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sokatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

L'estiuejant venjat

QUEST any es produeix un fet singular. Els diumenges, als pobles no hi queda ningú, excepció dels estiuejants. Tota la gent: el batlle, l'agutzil amb la dona; el tartaner i els nois; els pagesos i les pageses; el noi de càl carter i les nebes del senyor notari; les solteres de la merceria i els casats del *Casino Agrícola Regionalista Recreativa*, etc., tots baixen a Barcelona amb un bitllet d'Exposició.

Efectivament, per un preu reduït la gent de fora ve cap a Barcelona per a passar la tarda a l'Exposició. Als pobles només s'hi queden els estiuejants, i encara gràcies. De les quatre províncies catalanes, arriba un fort contingent que ve a passar les vacances a ciutat. Potser és la primera vegada que la pagesia catalana estiueja. I estiueja a ciutat.

Mentre els senyorets — pantaló blanc, camisa blanca, testa bruna i casquet mariner de tort al cap — i els senyorassos de ciutat — panxes grosses, mànegues de camisa, pai-pais, i espartenyas d'estar per casa — viuen als pobles carregats de mosques, d'ensopiment i d'igualtat cotidiana, els pagesos vénen a Barcelona a fer la seva cura d'aigües. Els uns les van a beure a Sant Hilari, a Caldetes, a la Font, de tots els pobles, llunyana d'un kilòmetre i fresca de debò; els altres vénen a veure les de Montjuïc.

El fet és, aquest any, aquesta explotació del pobre ciutadà, que estalvia uns quants duros a l'any per a poder enviar la família a fora una mesada o dues, mentre ell viu estretament a Barcelona menjant a restaurants de dues pesetes cinquanta amb bicarbonat i tot i fent-se, per necessitat, membre del "Foment de l'Artrisme", no serà com els altres. A la fi els pagesos s'enfronten amb quelcom que els fa estirar de la bossa uns diners que de tan amagats que els tenien, en treuen dels que ja no estan en circulació.

Així, per exemple, els altres estius, els pagesos esperen l'estiuejant amb el somriure als llavis i el ganivet a la mà. Els estiuejants arriben bé. Ara els esmolaran. Són els porcs que els pagesos maten cada Sant Martí. I per ells, aquest Sant Martí és un Sant de cada dia, que dura el que dura l'estiu. El pobre pagès, amb la dissort de viure al camp, d'ésser pagès, tem que el ciutadà l'enganyi.

—Oh, vostès, els de ciutat, que en són de vius, caram! Quina sort de viure-hi. Avui els ous s'han apujat, senyora. Són tres duros la dotzena. Que n'hi ha de tremendes de vostès, senyoretetes! No n'hi ha de peix, avui. Ei, si no el paguen a vint duros la terça!

Però aquesta explotació del pagès, de l'hereu dels Manelics, dels pastors i de tota la gent de camp i muntanya, aquest any s'ha desplaçat. Vullgues que 10, els pagesos vénen a ciutat, entren a Montjuïc, i s'han de gastar tot el que ha passat de les butxaques dels estiuejants de deu anys enrera fins avui.

Aquest any, els estiuejants poden tenir un somriure als llavis quan veuen els trens de cada dissabte a la tarda o del diumenge a primera hora sortir cap a Barcelona, plens de gent de gec negre i sabates llustrades. Ja poden anar a fer la manilla tranquils o fer la migdiada blanament.

Quan els pagesos tornin, els estiuejants ja estaran venjats.

I de quina manera!

Heu-vos ací un altre valor social de l'Exposició Internacional de Barcelona:

Francesc MADRID.

EL CAVALLER BERNAT

Quan el senyor Bernat i Duran feia de crític independent, sembla que deia als joves crítics i als còmics vells; als autors novells i als empresaris antics:

—Quan jo vulgui estrenar comèdies, deixaré d'ésser crític. Trobo immoral fer de crític i estrenar comèdies. Això no està bé.

L'any passat, el senyor Bernat i Duran va estrenar "Quan el cor parla", i no va pas dimitir del càrrec de crític del "Ciero".

Aquest any ja té donades una comèdia a En Santpere, amb el títol de "La rèplica"; una al Talia, una al Nou, que diuen que és un drama històric — ens sembla que ens agradarà —, i en prepara una per al Romea. De totes maneres, com que ja no és crític independent, seguirà escrivint llaunes sobre Molière, Rubén Darío, Plaute, Shakespeare, els "autos de fe" medievals, la història del teatre japonès i els manuscrits de Montserrat, oblidant el que deia abans d'estrenar.

Vaja.

EL SENYOR ESTELRICH ES INVOLABLE, COM LA CONSTITUCIO DEL 76

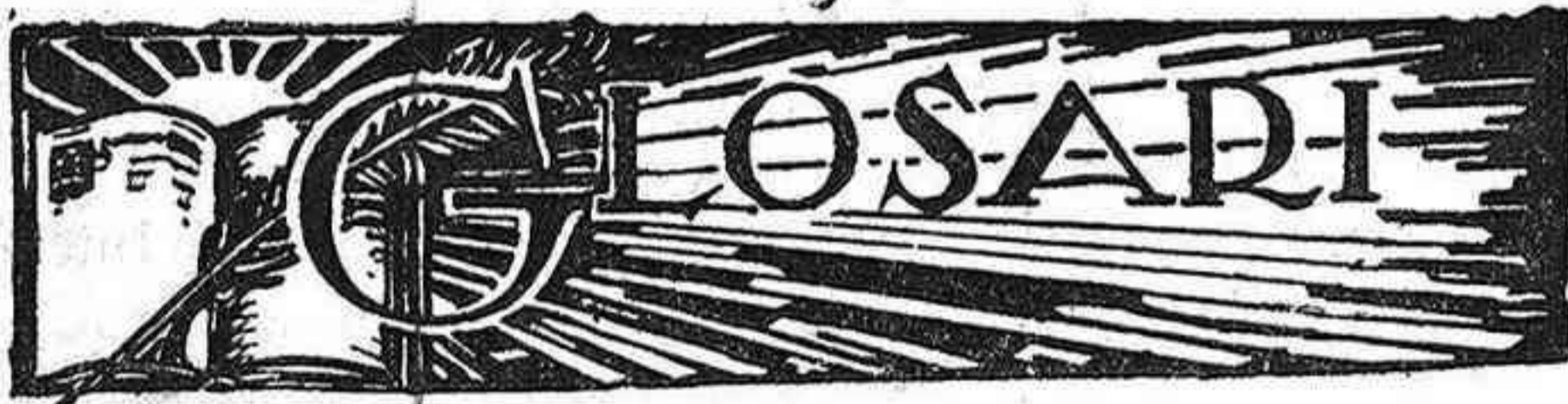
No hi ha dret, senyors, no hi ha dret, que diríem, trauint del català una famosa frase madrilenya. El senyor Estelrich és inviolable. Del tot. Inviolable com la Constitució del 76. I ara! Maltractar-lo a ell. A ell, que viu una vida pura, més encara que la d'En Farran i Mayoral, i ja és difícil; a ell, santificat en la catalanització i cristianització dels pagans clàssics grecs i llatins, amb l'ajut dels bons clerges Pare Miquel d'Esplugues, Pare X de Bar-

celona; Mossèn Llorenç Riber, Mossèn Cardó, els caríssims Josep Maria Junoy, beat i ex-caricaturista anticlerical; Josep Maria Capdevila, il·luminat i ex-pagà filosòfic orsià! Ell, ésser atacat per la gent de lletres.

Senyors, seny, seny. Contra l'Estelrich, res. No es pot escriure res. Abans d'ell, tot això de les editorials i els llibres eren una pobra cosa. Ha estat ell, amb els seus coneixements de grec i llatí, tan indignament negats per Armand Obiols, públicament, i privadament per Carles Riba, Nicolau d'Olwer, Serra Hunter, etc., qui ha donat a les nostres lletres un caire universal, comprenent-hi Austràlia.

Oh, injustícia humana! Estelrich té raó, sempre raó, tota la raó. I els que s'hi fiquin, fan mal fet. Tan bon xicot com és! Que no ho saben, allò d'ell i d'En Pla? No? Sí, home, sí... Aquella anècdota?

—Una vegada anaven dos jueus junts, i un volia enganyar l'altre...

AIRE DE PARIS

Virai ha anat a París. Hi ha anat, fent una volta amable, per Puigcerdà, La Tour de Carol, Toulouse...

Passat Torelló, el paisatge comença a canviar i us predispesa a la contemplació del paisatge francès, en el que es fonen els verds, els grisos i els blaus pàl·lids en una meravellosa simfonia de colors. L'aire, per bé que ací sia més fresc — Virai ha dormit més d'una d'aquestes nits amb mantes al llit, mentre vosaltres, barcelonins, devieu torrar-vos de calor —, és sempre dolç i suau. Als hostals hom menja unes suculentas truites salmonades del Segre o el Balira, una mantega que no té preu.

I hom entra en terres de França. I, després d'haver fet durant uns dies, vida d'hostal i de carretera, entra a París. Malgrat l'encís de la recent aventura rústega, en entrar a París el nostre pit s'estremeix de goig. París — la ciutat on s'hi va a estimar i a estudiar, la ciutat de l'amor i dels llibres — és per a nosaltres com una dona a la qual estimeu molt, com una dona que no veieu de fa molt temps, i que no us ha oblidat i us obre els braços. Virai escriu aquesta nota en un hotel — simpatiquíssim, ple d'una intimitat que rarament hom troba als hotels — de la rue Sainte Croix de la Bretonnerie. I, en voler-vos parlar de París, tot un seguit d'imatges femenines flueixen de la seva ploma. I és que París té ànima de dona. I fa olor de dona: de dona jove, bonica i neta.

París fa olor de petons, d'amor, de joventut.

Virai ara es detura un moment, rellegeix ço escrit: tem haver-se posat un xic cursi. Perdonem-li. Feia molt temps que Virai no es veia a París i ara fins li sembla estar un xic ebri.

L'aire de París també fa olor de llibre. I és una olor que s'adiu molt amb l'altra, de dona enamorada, car sempre us fa l'efecte que es tracta del llibre que la noieta llegia mentre us esperava i que ara ha posat sota el coixí.

A més a més, l'aire de París és com un tonificant espiritual. Després d'unes quantes tomas d'aire de París, ja podeu tornar a Barcelona tranquils: estareu immunitzats per un quant temps contra l'aire espès i baix de sostre que a tots ens ofega de mica en mica.

VIRAI

AGREDOLÇOS

LA NUDITAT ORIGINAL

No podríem assegurar que l'autor de l'"Emili" fos partidari de la nuditat absoluta. Es difícil, avui, assegurar res. Fins ara, per exemple, era un punt ben vulgar en la literatura francesa, l'anècdota segons la qual Rousseau va posar els seus fills a l'hospici. Que aquest entusiasta del retorn a la natura hagués estat un pare desnaturalitzat, era una paradoxa tan extravagant i curiosa, que els jovencells tot just iniciats a la lectura l'aprenien de seguida i ja no la oblidaven mai més. I, tanmateix, ara, segons les darreres recerques d'uns savis erudits, la cosa no és certa...

Es a dir, Rousseau va dur sí, uns infants a l'hospici, uns infants que passaven per seus i que eren, en realitat, fruit dels diversos capricis de Teresa, la seva companya... Rousseau va néixer amb un vici de conformació que el condemnà a la castedat tota la vida. "La naturalesa — diu ell mateix — no m'ha fet per fruir de l'amor".

Així que, entre ell i Teresa, no hi havia més que un pacte en virtut del qual, mitjançant unes condicions prèviament estipulades, ella li feia d'assistenta i d'infermera, i ell, encara, s'avenia a les paternitats intempestives que el destí podia atribuir-li.

En fi, la veritat és que hi havia moltes coses ben poc naturals en l'illustre autor del "Contracte Social". Ah! si Voltaire, el seu terrible enemic, n'hagués sabut alguna cosa d'aqueixa insuficiència, com s'hi hauria aferrissat!

Amb tot, totes aquestes xafardaries íntimes no minven gens ni mica la glòria pòstuma de Joan-Jacob, el genial precursor de la Revolució francesa. Però, què hauria dit d'aquesta nova secta, eixida de les teories naturistes, que promulga la nuditat absoluta? ¿Què hauria dit del nudisme? Que nosaltres sabéssim, no va pretendre mai que el seu deixeble, el candorós Emili, anés nuet pel món.

Però tal volta en aquests temps caniculars... Qui sap! Cal ésser molt auster perquè les estrènues teories dels nudistes no ens inspirin una pregona simpatia, perquè un mateix no desitgi de posar-les en pràctica.

De totes maneres, en el nostre temps, és evident una tendència marcadíssima, no diré vers la nuditat absoluta, però sí vers la simplificació de la vida en tots els seus aspectes. L'època actual ens ha alliberat de molts prejudicis atàvics, de moltes superfluitats, de moltes vanes complicacions inútils, i ha suprimit aquella inveterada rigidesa i aquell enganyament estúpid, que abans era de bon to i que avui sols conserva alguna rànica marquesa, algun absurd personatge talar o algun alt funcionari estarrufat.

La vida simplificada apareix a totarreu: al camp, a ciutat, a les platges. Ni ornaments de joieria, ni bastons, ni gairebé barrets. La major part possible d'epidermis a l'aire lliure... ¿Es necessari enumerar els grans avantatges d'aquest nou estat de coses?

Ara, per a tornar a la simple nuditat original, ¿no us sembla que potser ens convindria una miqueta més de pèl?

PEROT

AQUEST NUMERO

HA ESTAT REVISAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

El barri xinès que jo he vist

ELS MANGANTES DE LA LLONGA (I)

Són aquells homes i dones del sac que trobem per totes les carreteres, que demanen per les masies, i, de tant en tant, travessen algun poble trucant de porta en porta, semblant l'espant de les criatures, que els anomenen *saginaires*, emporuguides per no sé quins contes i llegendes de capvespre...

Les velles es senyen devotament, després de fer-los almoïna; els gossos els lladren desafortadament així que els ensumen, i les gallines i els ànecs, tant punt els veuen, amb el pretext de fer l'ou, s'amaguen al primer forat que troben, bo i cridant perquè el pagès se n'adoni...

* * *

A Martorell hi ha un pont anomenat del Diable: sota d'ell hi ha tres *mangantes*, dos homes i una dona.

Això no té, és clar, res d'estrany; de *mangantes* n'hi ha a tot arreu, i de ponts del diable també; però els que jeuen sota el pont de Martorell, tenen història, una història més potent i més concreta que la que hom atribueix al pont...

* * *

El vi de Martorell és un vi de sagristia, fa pessigolles a la gola, escalfa el ventre, deixa rogenic el nas, s'enfila al cap, i com que ja no es pot enfilar més amunt, en ésser allí fa la bullida, ço que vol dir que fa de les seves...

I si no, que ho diguin els tres captaires; ells l'han begut en abundància i parlen per "entregues", tenen encesos els ulls, i no poden estar-se quiets un segon.

L'amor és patrimoni de tots els éssers de la terra, i els *mangantes de la llonga* també el gaudeixen; però l'amor del *mangante* té un caire feréstec que no admet brometes, perquè de dones sota els ponts, que el comparteixin, no se'n troben gaires... i heus-vos ací com, per culpa del vi de Martorell, i de l'amor exigent d'un captaire, esdevingué la tragèdia...

Un d'ells glatia per la muller (?) de l'altre, i bo i fen' se l'adormit, allargava la mà envers les carns abundoses i no massa netes de la "*compañera de causa*". El marit (?) (un altre) se n'adona, i plaf!, el pont del Diable trenola al ressò d'una bufetada, aquell pont que no va tremolar, segons diuen, sota les petjades dels soldats d'Amílcar Barca.

Espereu ja la tragèdia? Doncs no va néixer, encara...

De moment, prengueren la bóta i *deliberaren*: Una bufetada té molta importància entre la gent de l'hampa, gairebé en té tanta com un cop de puny, i no ho sembla...

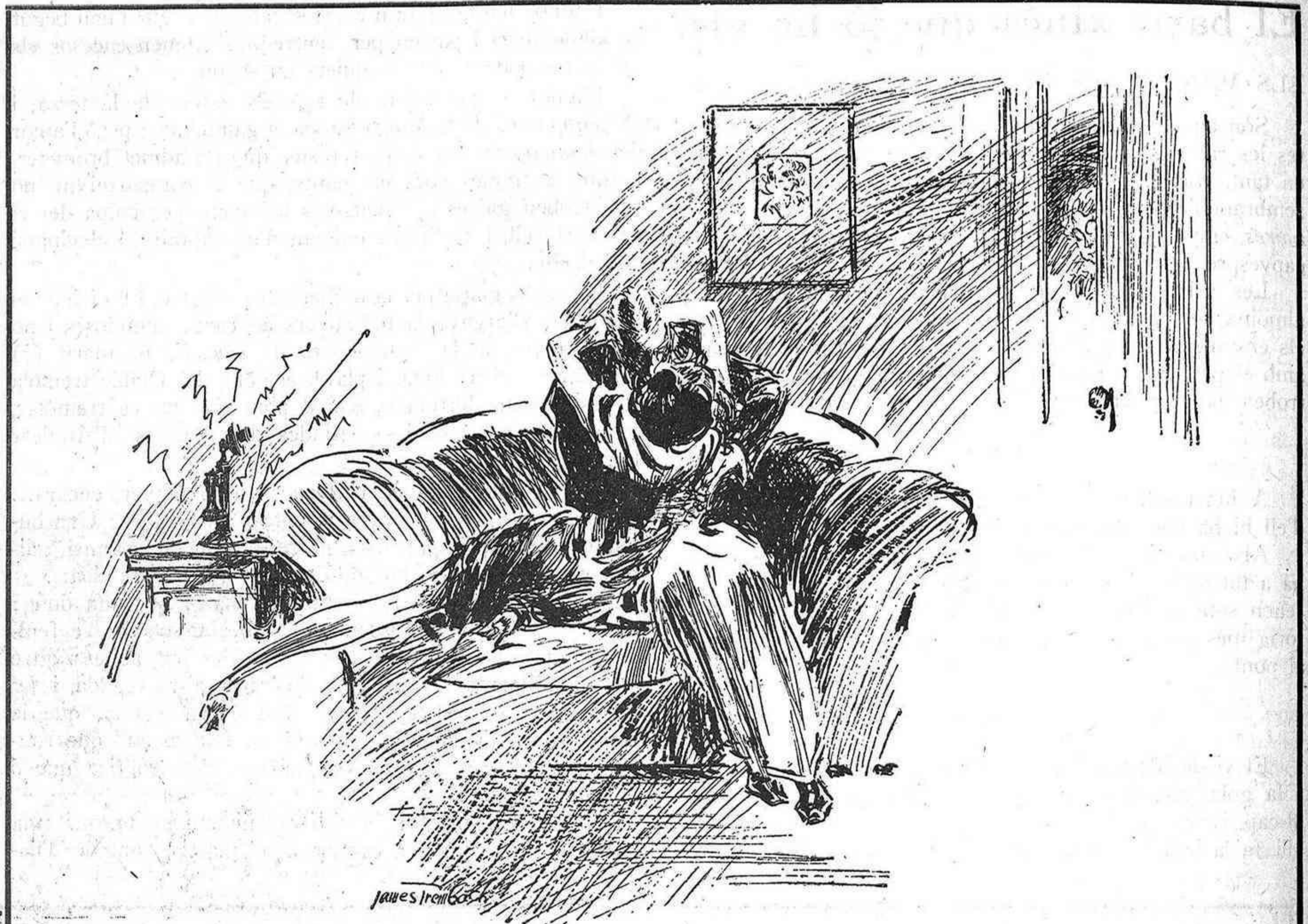
Val la pena que dos homes es matin per una dona? No! No val la pena; un mascle val, almenys, dotze fembres; doncs, els ganivets altra volta a les butxaques i altre cop complimentar la bóta... *Deliberaren* altra vegada, i *deliberaren* tan mesuradament i tan llarga estona, que la dona, causa d'aquella *deliberació*, ja feia estona que roncava amb el cap damunt d'aquella pedra neolítica que li feia de capçalera.

No cal dir que de la *deliberació* aquella nasqué una monstruositat com una casa, com el mateix pont del Dia-

RECORDS

—Nosaltres hem batut el de petita velocitat. Afiguri's que de Barcelona a Montcada, amb l'express de Sant Joan de les Abadesses, hi hem estat tot un dia.

LES NOIES MODERNES

—Mamà, vols fer la mercè de contestar al telèfon?

Judge.

ble: el sentit de la fraternitat havia arrelat en el cor dels dos mascles, les arrels havien fet nusos, i una arrel amb nusos, i més si és al cc d'un demanaire, no hi ha qui l'arrenqui, resisteix les batzegades de la moral i la reflexió, com si tal cosa; aquella arrel no l'arrenca ni mossèn Pedregosa, que és el pàgès d'ànimes més forçut que té la terra.

* * *

La pedra *neolítica* que li feia de coixí li esclafà el crani potser també *neolític*... i després, considerant tot allò de la *paternitat* i que "*la propietat és un robatori*", sense crits, rient de pensar que per *allò* havien estat a punt de matar-se DOS HOMES!!

* * *

L'un fou condemnat a mort, després a cadena perpètua; a l'altre el mataren els remordiments. (Sembla mentida).

* * *

Ja fan bé les gallines i els ànecs d'amagar-se amb el

pretext de fer l'ou, així que veuen un *mangante de la llonga*...

FRANCESC OLIVA

Nota: Aquest fet és rigorosament històric.

(1) "Mangantes", belitres; "llonga", carretera. (Argot, xurder).

ABÚLIA

Després d'haver dinat, m'espera una companya amiga de l'estiu, del sol i la calor, que porta de bracet l'estúpida migranya. Abúlia es diu de nom, i jo só el seu senyor.

Per això l'hivern estimo, perquè Abúlia s'espanta i fuig esperitada del fred, el vent i el tro, i al voltant de la taula d'estiu no s'ageganta l'esposa imaginària que es forma en el meu jo.

DAVID BOVER I MASDEU

Petita guia de Barcelona

Ens asseguruen que es traslladaran els personatges que corresponen al nom de cada carrer. Suposem que serà de la següent manera:

Els cecs, al carrer de Bonavista;
 Els novios, al d'Enamorats;
 Els que juguen a la loteria, al de l'Esperança;
 Els "souteneurs", al de Fernando Poo;
 Els que suen de peus, al de la Formatgeria;
 Els pollos pera, al de la Fruita;
 Els torrats, al de Ginebra;
 Els presos, al de la Llibertat;
 Els poetes, al dels Jocs Florals;
 Els baturros, al de la Jota;
 Els malalts, al dels Metges;
 Els calbs, al de les Mosques;
 Molts comerciants, al de Perot lo lladre;
 Els sense feina, al de la Plata;
 Les entretingudes, al de les Arrepentides;
 Moltes noies, al de la Sal;
 Les que volen conservar la línia, al de la Seca;
 Els flamencs, al de Sevilla;
 Els ganduls, al dels Tres llits;

Però hi ha un carrer que haurien d'allargar per manca d'espai. El carrer dels Ases.

BAMBI

Terapèutica

Quin goig que fas!... ¿Ho veus, a Barcelona, què vas logrâ amb les aigües minerals?... En canvi, amb les que prens aquí, a Argenton, s'esfumen suaument tots els teus mals.

L'aigua de Burriach, a raig d'aixeta, que així prodiga tota sa virtut, i aquesta vida plàcida i distreta, ostenten en ton rostre la salut.

La font voltada d'eures i mimoses, amorosa convida a dolç repòs, i els ocells, amb tonades melodioses ens brinden el moment més deliciós.

Amb el cel blau, la brisa fresca i pura fa més grat el paisatge somrient: beu, beu del manantial, que tot augura bona salut i un estiu eug plaent.

.....

Recelant d'indiscreta vigilància, en l'Hotel ens besem molt apartats i els petons, canviats així a distància, sols fan glatir els cors enamorats.

Aquí solets, en aquest bosc d'alzines, quina frisança va envaint mon cor, i veig entusiasmat... ¿no ho endevines?, que són tos llavis manantial d'amor...

HIPOLIT LAZARO

Que ha cantat "Marina", fent esclatar una tempestat... d'aplaudiments.

Apropa't més i més, que les vegades que t'he besat de lluny, esporuguit, es tornen ara en emocions somniades que m'enlairen el cor a l'infinit.

I aquests petons, efluvis amorosos, que exhalen els teus llavis de coral, per mi, que en són de bons i profitosos, presos directament del manantial...

AMADEU DORIA

Perdona'm, Virgili

He viscut uns dies en plena Naturalesa. M'he endinsat al cor mateix de les terres muntanyenques de l'alt Empordà; i per companyó d'excursions vàreig endur-me'n un llibre: "Les Bucòliques".

Perdona'm, Virgili, emprò la teva poesia camperola no m'ha servit de gairebé res. No he tingut materialment ocasió d'avorrir-me.

He saltat barrancois, m'he enfilat a les cingleres, m'he ajaçat per les obagues, m'he abeurat a les fonts més pures, he reposat al redós de roures i d'alzines sureres, he tastat els recuits i els formatges tendres d'ovella, i la mel de romaní i les figues; he gustat així mateix la bona companyonia dels pagesos d'ànima sana i de franca cordialitat. Es per això, segurament, que no he tingut temps d'enrecordar-me de tu ni de les teves èglogues. Perdona'm, Virgili.

He escoltat el dolçíssim flabiol dels pastors i el cant monòton de les cigales, mestresses dels oliverars; he badat de cara al cel, de cara als boscos, hores i hores; he rumiat, he pensat, he filosofat — filosofia barata, si tu vols — assegut al peu dels menhirs, les sagrades pedres millenàries; m'he encantat amb les postes i les eixides del sol, amb els estels i amb la calma de les valls pregones; he sentit la fortitud de l'home lliure, de l'home sol, desafiant la fúria de la tramuntana; he somniat coses magnífiques a l'ombra dels castanyers, oint els esquellots de les vacades, al fons dels torrents i a la remor de les cascades verdes; sense lleure'm mai d'amanyar la teva obra immortal, sense esma de fullejar-la un sol moment.

Sé que els teus cants, fidel retrat de la Natura, són poemes d'una delicadesa exquisida; però és que a mi la Natura m'ha cantat aqueixos dies de primera mà. I he fruit *Les Bucòliques*, els diàlegs de Corydon i Dametas, com si fossin essència d'una matèria prima i original. Perdona'm, Virgili.

No pensis, però, que defalleixi el meu afany de fer la teva coneixença. No et creguis que t'abandoni, que et deixi del tot o que t'oblidi. El teu llibre és petit; el duré amb mi a la butxaca, encara. Seguirà essent el meu companyó a ciutat. El llegiré a casa, al tramvia, al rebedor de casa el metge... Però a la muntanya, al cor de les nostres bellíssimes muntanyes empordaneses, consagrar-me a tu, ja em dispensaràs, no puc, no m'és possible.

Perdona'm, Virgili.

FRA NOI.

L'esdevenidor, color de cafè amb llet?

Ha passat un home, un negre, correctament abillat — cal dir a l'europea, encara? — i amb un aire de serietat, gairebé diríem de dignitat, que forçosament hem tingut de remarcar.

A Barcelona, hom no està gaire acostumat a veure'n a dotzenes de negres. Els que hi ha ens són quasi familiars. D'algun d'ells fins en sabem una mica la història — de la història que ens han volgut contar.

El que hem vist avui era un negre completament desconegut de nosaltres, però no hauria fixat d'aquesta manera la nostra atenció, a no haver-li observat aquella sere-

Del Temps

Aviat en menjarem d'aquest fruit;
ja comença a madurar.

nitat en el mirar d'home que circula tranquilament per entremig de la urb populosa, amb aire d'haver oblidat que el color de la seva pell no és el mateix del de la gent que el rodeja.

I és que a nosaltres, moltes vegades, ens havia semblat sorprendre en la mirada dels altres negres, com un fugitiu espaiadament de veure's tan sols i tan negres entremig de tanta gent blanca. Una mica de l'espaiadament que acostumen a patir els afeccionats al teatre en sortir a escena per primera vegada.

Hem cregut que si aquest negre caminava serenament era perquè estava convençut que havia variat el concepte que la gent tenia format de llur raça.

Que la gent s'havia començat a adonar que podien ésser quelcom més que xofers de casa bona, boxadors o bé músics de jazz.

Que se'ls creia capaços de sentir i emocionar-se "racionalment".

Que es començava a creure en el negre amb l'ànima blanca.

Qui sap — deu pensar aquest home — si l'esdevenidor no serà nostre! Si no arribarem a col·locar-nos al nivell dels blancs. I accentuant llur optimisme: Si, àdhuc, sobrepassarem aquest nivell.

En el fons, l'ideal d'aquest negre — i de molts de llurs semblants — és suprimir els blancs. No pas fomentant les aficions canibaleses. Al contrari; llur ideal és l'ideal de l'amor, per anar convertint la raça blanca en color de cafè amb llet.

El millor del cas és que no sols aspiren a transformar-nos la nostra pell, sinó, també, el nostre esperit.

Qui sap si no seria l'origen d'una raça més perfecta. Per això, divagant així, el negre que hem vist avui, camina tan serenament...

PERE GUARDIOLA

Els enyors del senyor Pau

El senyor Pau està trist. Què tindrà el senyor Pau?... Qui és el senyor Pau?... Els ho direm tot d'una.

El senyor Pau és la representació genuïna i perfecta de les col·lectivitats passives, sotmeses a una minoria que sempre ha de tenir raó, i obedients per convicció, car sense obediència a ulls clucs, no es pot fer res ni tenir res que valgui un xavo.

Per antonomàsia, doncs, el senyor Pau és ordenancista, i tot el que sigui burlar o apartar-se de ço constituït i ordenat pels que tenen raó per dret propi, o per força pròpia, ja que pel cas és el mateix, el posa unes vegades fora de si, i d'altres en una melangia esllanguidora.

I com que és un home de creences el senyor Pau, i refusa tota queixa que pugui molestar als de la raó per dret propi de la força, s'aconhorta de que la processó li vagi per dins, però no pot impedir que li entri una tristesa ensens que l'emmagreix amb vistes a una neurastènia perillosa.

El senyor Pau tingué una de les alegries més grosses de la seva vida de fa sis o set anys, el dia que s'ordenà als que marxen mig a peu mig caminant, que per muntar o descendir un carrer de l'eixampla, anessin fent zigui-zagues a tall d'embriac, per tal de dibuixar degudament amb les passades les placetes de cada illa de cases.

Pel senyor Pau, no calgueren pas, des d'aquell dia, ni bàndols, ni crits, ni avisos manuals ni tocs de xiulet. Ell

com a bon obeïdor de la raó, cada vegada que arribava a una cantonada, com un autòmata, creuava pel seu cantó per anar a cercar la passera que li pertocava.

No li feia res que per anar de la plaça de Catalunya a la Diagonal emprés prop d'una hora en lloc dels vint minuts que necessitava abans de la disposició ordenancista. S'havia de fer i es feia: i eren quinze cèntims que s'estalviava a cada viatge per menysprear-los així com així.

I bé; d'un quant temps ençà, el senyor Pau troba que no troba cap urbà pel seu camí d'aquells que tocaven el xiulet als contraventors, però això ho hagués passat de bo; el que no passa ni s'empassa és que hagi d'ésser ell tot sol l'únic que travessa l'eixampla fent esses gòtiques o del renaixement més pur.

El senyor Pau ha vist com installaven aquests aparells que, si bé no són molt estètics, en canvi són curiosos, amb aquells llumets de colors i aquells timbres de despertador cinematogràfics per a regular els que van amb rodes.

El senyor Pau ha vist uns discos cridaners amb uns rètols de "Paso para peatones" i uns claus per terra en rengleres, molt polits, com una invitació a una dolça relliscada; i, en canvi, el senyor Pau està veient com tothom va i travessa per allà on vol, i això ja no és això, ni pot anar ni amb rodes.

I el senyor Pau demana, demanaria si fos dels que fiquen el cullerot, que a l'Eixampla hi tornessin a posar els urbans del xiulet, que hi plantessin claus, que hi instal·lessin discos, que hi posessin barreres de fusta o cadenes com pels passos del carril, i que, sobretot, hi posessin també a cada placeta una columneta artística d'aquestes dels llumets amb el timbre perpetu, que sols així s'acabaria d'educar la gent peatona que s'empenya a no voler obeir els que tenen més raó que ells.

Tot, abans que haver de deixar de veure aquelles zigzagues tan jolives...

LLUIS RAMIREZ CARULLA

PARLEM DELS EMPRESARIS

Haviem quedat que parlariem dels empresaris, és a dir: que en parlaria jo. Ara, en disposar-me a fer-ho, penso que segurament la meua opinió no interessarà els empresaris. Però jo no escric per a ells, sinó per a mi i per al públic.

D'empresaris en ferm, podem dir que n'hi ha dos: el senyor Josep Canals, de Novetats, i el de l'Espanyol, que no sé qui és. Al senyor Grau, de Romea, amb dues temporades que ha fet de teatre català — encara que anys enrera n'hagués fet d'altres —, no el podem considerar un empresari pròpiament dit.

Quant al del Talia, cal fer constar que no va començar del tot malament. Veurem què fa aquesta temporada.

Jo vaig, ara, a parlar de tots aquests senyors, de tots aquests empresaris de teatre català. No tinc, ara per ara, cap més altra feina a fer. I encara que la meua opinió no els interessi, així sabran amb qui se les heuen. Sempre és un avantatge que m'hauran d'agrair.

Comencem pel senyor Canals, de Novetats. A aquest empresari, jo, home anònim del públic, el conec per referència, pel que n'he oït dir en molts entreactes del seu teatre.

Les referències són dolentes. Són molts els que estan queixosos del senyor Canals. La majoria d'aquests enemics són autors i actors.

Potser aquests enemics tinguin les seves raons per opinar com opinen. Indubtablement, el senyor Canals deu tenir els seus defectes com a empresari. Però, qui no en té, de defectes, mare de Déu? Es cert que el senyor Canals té simpaties: Sagarra i Soldevila, com exemple. Però si ell és d'empresari, o sigui el que paga, ¿no pot tenir-ne? Es cert que amb freqüència estrena comèdies dolentes, com les dues últimes del senyor Avelí Artís, autor que altres vegades ha triomfat amb justícia. Però amb això, el senyor Canals dóna prova de la seva cortesia i respecte, car un autor de solvència pot estrenar les comèdies dolentes que vulgui. Encara que plaguin a l'empresari, ja es cuidarà el públic de retirar-les.

I ara em toca opinar a mi. Jo també hi tinc dret, potser més que els altres, perquè faig una cosa que no fan els altres: pagar.

El senyor Canals tindrà els defectes que hom vulgui, però tampoc podem negar-li el pa i la sal. El senyor Canals, si ens ha donat molt teatre carrincló o sense suc ni bruc, també ha fet coses bones: ha representat obres, fent venir els autors, de Pirandello, Lenormand, Vildrac, Bernard. Ha obert el teatre a Carles Soldevila, Ramon Vinyes, Millàs Raurell, Lluís Capdevila, Josep Maria de Sagarra. Ha posat les obres amb dignitat. I ha aixecat el teatre català, quan era en terra i tothom l'havia oblidat. Tot això són coses que fan perdonables els seus defectes més o menys hipotètics.

A l'Espanyol, l'empresa ha fet — naturalment — coses bones i dolentes. Però no se li pot negar que ha estat l'empresa que més gent ha portat al teatre català i en català. Els plens de l'Espanyol s'han de tenir en compte. Josep Santpere ha guanyat un públic per al teatre català. I ha fet grans èxits que s'han aguantat al cartell mesos sencers. Recordem-ne un: "La Marieta de l'ull viu".

Cal dir, però, que Josep Santpere hauria pogut fer més del que ha fet, car té prou autoritat i solvència per a haver aconseguit el que tanta falta fa a Catalunya: la creació d'un teatre lliure, d'un teatre que es diferenciés del que fan usualment a Novetats i Romea, el públic dels quals té, des de fa un temps, unes preocupacions d'una moralitat absurda. — Ja parlaré, un dia, d'aquesta epidèmia de moralitat mal entesa—. Josep Santpere hauria pogut crear un públic intel·ligent i lliure de preocupacions. Per comptes de fer això, ha abarraganat el públic. I és llàstima que hàgim de fer-li aquest retret. Ell, que té talent, que té bon sentit, que té cultura, pot encara canviar de ruta. Per això, només cal que pensi una cosa: la porqueria arriba a fatigar fins als públics més abarraganats.

Heu-vos ací el que penso dels empresaris de teatre català. Com he dit abans, no m'ocupo dels del Talia i el Romea, perquè a aquests ens manca encara veure'ls venir.

Aquesta opinió meua, independent i desapassionada, la crec justa. Si no ho és, perdoneu-m'ho en gràcia a la bona voluntat.

MANUEL BORRELL I MAS

ENTREACTES

La companyia Mestres-Querol, després de complir els compromisos que té contrets per tot Catalunya, representant "La Puntaire de la Costa", del autor Tomàs Ribas, farà una "tour-née" per donar a conèixer "L'arrepentiment", segona part de "La Puntaire", escrita expressament per a dita companyia pel mateix autor.

Dissabte passat la varen representar a Arenys de Munt, obtenint un gran èxit de públic i de guixeta.

Discos

La Companyia del Gramòfon ha impressionat amb molt d'encert una de les millors obres del mestre Falla, "El Amor Brujo", executat per l'Orquestra Filarmònica de Madrid, sota la direcció del mestre Pérez Casas. Alguns trossos són cantats per la senyora Maria Badia, sobresortint la "canción del fuego fatuo", "Danza del juego de amor", "Canción del amor dolido". També són molt ben executats els trossos "la Danza del terror", "Romance del Pescador", "La pantomima", etc.

"La Proceció del Rocío", de Turina, una altra placa del bo i millor del que corre. En una cara hi ha "La procesión", a l'altra "Una fiesta en Triana", una música purament espanyola, on sembla talment que et trobis a la terra de "María Santísima".

Dues obres per als aficionats a la música clàssica espanyola.

Poemet de la vinya

El sol d'estiuada fou galant minyó, sadollant les vinyes de bona saó.

Els sarments xuclaren la terra i la llum, i ara el fruit rebenta de dolçor i perfum.

Esplèndida anyada!... Ja es veia venir. No hi haurà pas bótes per a tant de vi.

Si bones suades ahir ens va costar, avui, la collita, don goig de mirar.

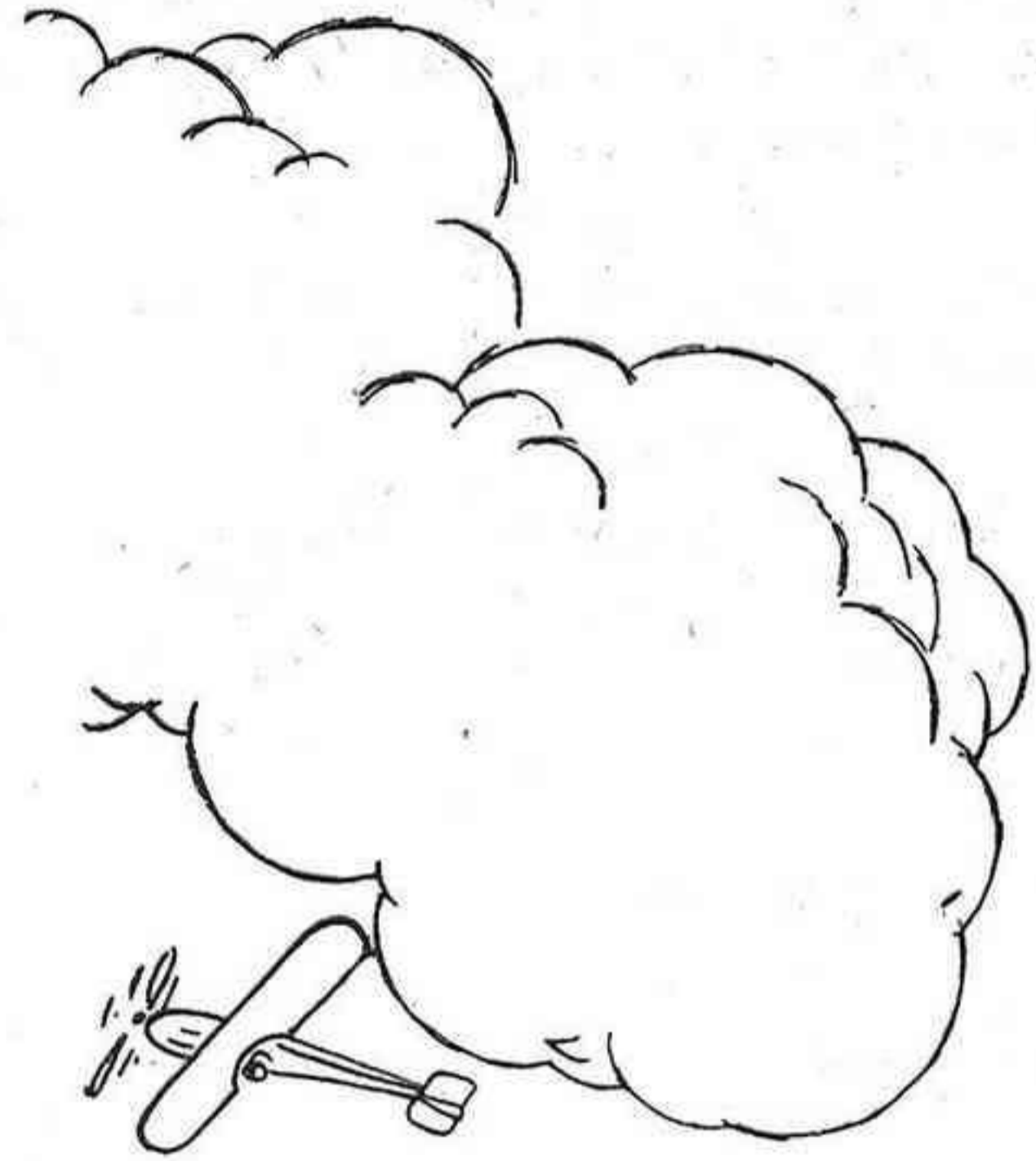
MON
LA VEDA

El caçador curt de vista: —Alerta, Leal! Una perdiueta!

Gentils terrassanes tallaran del cep. Vet ací l'aroma que el vi nostre rep.

Fornits minyonassos l'han de trepitjar. Vet ací la força que el vinet tindrà.

Bon vi de la pàtria, tan dolç i tan fort, que ets or per la gerra, i ets joia pel cor.

Benaurada sies, virtut del raïm; si tu ens fas alegres, si amb tu ens enfortim.

Bon vi de la pàtria, que ets sang del terreny, feliç qui sap beure't amb traça i amb seny.

En alçar les copes, en alçar el porró, pensarà en les veremes el bon bevedor.

Cada xerricada devindrà un clarí per lloar les gestes dels qui et van collir.

Per lloar les gestes dels veremadors i encensar el déu Bacus, coronat de flors.

Mes... ai!, que un grop negre surt de bon matí; ve la pedregada, i adéu el bon vi.

Les bàquiques festes, la joia i les flors esdevenen ànsies, tristeses i plors.

ALTER EGO.

Coses del món

S'ha dat de moda, a casa i fora de casa, a premiar la bellesa material, i no la bellesa moral.

Es considera una virtut la bellesa material, i no un capritxo de nostra mare la Natura.

Per què se li dona premi? Per la senzilla raó que estem tan apegats a la matèria, que no ens atrau altra cosa que no de matèria es contingui.

Quin món! Els homes savis d'ànima gran i cor noble moren amb gran oblit.

Si tal com segueix el món ens ha de portar al gran progrés universal, no cal preocupar-se d'altra cosa que d'embellir el cos; no hi fa res que tinguem l'ànima lletja i el cor roí. Coses que no es vegin, no cal embellir-les.

IRIS

L'Ajuntament ha tret a subhasta un kiosc de diaris situat a la Rambla, que feia prop d'un any que estava tancat.

A cinc-centes "peles" cada mes, ha deixat d'ingressar prop de deu mil pessetes.

Es podria crear un nou arbitri que produiria molt. Fer pagar als ocells de la Rambla, que s'estalvien el lloguer.

Recordem als nostres lectors que el dia 7 d'octubre és la festa del Llibre.

A fer "guardiola" i procurar fer quedar malament a aquests que parlen de la crisi del llibre català.

Diuen que l'alcalde de Milà ha estat destituït.

Un astrònom afeccionat ha descobert un cometa.

Això ha estat a Johannesburg.

En canvi, nosaltres sabem que un minyó molt eixerit, d'un poblet dels voltants de Barcelona, en va descobrir cinc alhora.

Es va produir un gran enrenou, però després va resultar que tot plegat no eren més que els reflectors de l'Exposició...

D'un poblet de la província de Terol, anomenat "Ojos Negros", s'ha escapat una noieta.

Natural! Si tan "negros" eren, li devien fer por.

S'assegura que el gran inventor Edison ha ideat una màquina elèctrica per afaitar-se.

Per afaitar-se, o per... guillotinar-se?

Als pagesos del pla de Barcelona, la pedregada els ha fet molt de mal; i als pagesos de la plana empordanesa, la tramuntana els ha fet més mal que una pedregada. Diuen que ni el raïm ni les altres fruites no eren prou assaonats.

Els pagesos són molt espavilats; voldrien que els malastres vinguessin precisament a l'hora que a ells els convingués i que les pedregades caiguessin damunt les terres ermes...

Nosaltres no som pagesos, i també voldriem, com Júpiter, disposar dels llamps, dels trons i la calamarsa.

A causa de la gran mullena que hi havia al bosc de resultes de les pluges, es suspengué molt atinadament el concert anunciat per la "Banda Municipal" a Vallvidrera.

El plat fort d'aqueixa "fontada" musical havia d'ésser la famosa "Simfonia" de Schubert.

Gràcies a la humitat, doncs, aquell dia, la "Inacabada" esdevingué la "Incomençada".

Que esperin ara uns quants dies més que, de passada que oïrem música, podrem collir els bolets.

Ha mort, a la nostra ciutat, l'acreditat Notari En Guillem A. Tell.

Era Mestre en Gai Saber, però sembla que estava renyit amb les muses des de fa molts anys.

Es deia Guillem Tell a seques; però les moltes brometes que els seus amics, ja de jovenet, li feien a causa de l'històric homònim, el decidiren a posar una A. entre el nom i el cognom.

Era home modest i no volia que el confonguessin amb cap òpera cèlebre.

Descansi en pau.

L'eixerit "ecoista" d'"El Día Gráfico" assegura que la dansa gitana nomenada "garrotín" procedeix de les contrades de Lleida.

Es una opinió, un criteri digne de tota mena de respectes.

Nosaltres, però, posats a assegurar i a dir les coses sense engaltar, jurariem que certs costums i certes particularitats del caràcter dels gitanos procedeixen de la província de Múrcia.

Ll. F. — No hem rebut els versos a què fa referència. Però què si no, li hauríem contestat.

J. M. G. — Encara que no ens acaba de fer el pes, ho publicarem. Però ho publicarem a "La Campana", on estarà més en caràcter.

P. R. — No és publicable.

R. A. i C. — Entesos.

D. C. i O. — Anirà.

M. C. A. — Poc interessant. Feu altres coses. I llegiu força en català per tal de corregir la vostra ortografia.

J. D. — No pot anar. La idea molt noble i bella. Però... "Pell". — Molt bé el dibuix. Anirà. I podeu enviar-ne d'altres.

S. F. M. — El seu treball és un xic massa romàntic, i els nostres lectors volen "grimègia".

Jaume C. — Vostè no ha pensat en la censura? La primera part de la seva poesia la treurien.

Sents. — Si publiquéssim tot el que rebem sobre aquesta matèria, tot el diari seria igual.

G. P. (Sant Pol). — La poesia, si no té ritme, no té cap gràcia.

Iris. — Anirà un treball; la poesia, no.

E. I. — entra en cartera.

F. E. P. — En tenim massa en cartera.

J. C. R. — Massa mancats d'ortografia els versos; van al cove.

Un afeccionat al teatre català. — Si haguéssim d'escoltar a tothom... però en Bob tenia un bon criteri malgrat la seva opinió.

J. B. C. — Faci més composicions, que arribarà a fer-ho bé.

A. D. — Anirà.

M. B. S. — Aquesta vegada tampoc pot anar. Potser l'altra?

J. C. C. — Anirà el sonet.

R. J. O. — Home, després de veure les fonts de l'Exposició!

J. C. — No es pot publicar per causes alienes a la nostra voluntat.

U. C. — Ho passem a "La Campana".

Confidència

Es la sogra, que fa el mort. Llàstima que sols sigui per un moment!

EXPOSICIO INTERNACIONAL DE BARCELONA

Oberta fins les dues de la matinada

Cada dia, el públic podrà admirar, fins les nou de la nit, les instal·lacions industrials, les estrangeres i les nacionals, en els diversos Palaus de l'Exposició.

La Secció de l'Art Antic del Palau Nacional i Palau de l'Art Modern estarà oberta així mateix al públic, cada dia, de les deu a la una del matí i de quatre a set de la tarda, sempre que no s'hi celebri cap festival.

Queden posats a la venda el Catàleg i la Guia de l'Exposició, en els quals el públic trobarà tots els detalls per visitar-la.

PALACIO NACIONAL

ENTRADA AL MATÍ, GRATIS

ENTRADA A LA TARDA 0'50 PTES.

GRAN PARC D'ATRACCIONS

AVUI I TOTS ELS DIES. EL BALÓN INFERNAL

Rosaleda - Miramar - Poble Oriental - Font del Gat

Secció Japonesa en el "Palacio Alfonso XIII". Venda d'Articles Japonesos

PUEBLO ESPAÑOL

Tots els dies, excepte els divendres, des de les 9 de la nit l'entrada al recinte de l'Exposició serà d'UNA PESSETA. Entrada de vehicles, DUES PESSETES.

IMPORTANT: S'ha posat en venda l'abonament permanent d'entrada al recinte de l'Exposició, al preu de 70 pessetes.

Aquests abonaments s'expenen en el Negociat de l'Exposició, carrer Tarragona. (Hotel núm. 1).

Properament es posarà en venda l'abonament a 25 entrades al recinte de l'Exposició.

Les entrades al recinte de l'Exposició sofreixen un augment d'un cinc per cent per l'impost de "Protecció a la Infància".

Queda terminantment prohibit l'accés al recinte de l'Exposició amb paquets i cistells.

Palau de l'Agricultura i de l'Alimentació

GRANS FESTIVALS DURANT ELS DIES 16, 17 I 18, TARDA I NIT

Dia 16, Tarda. — Concert.

Dia 16, Nit. — Concert.

Dia 17, Tarda. — Festa del sobre...? Importants premis en metàl·lic. Concert.

Dia 17, Nit. — Gran ball popular. Bandes, manubris, músiques, jazz-band.

Dia 18, Tarda. — Festa popular regional. Balls, cobles, músiques.

Dia 18, Nit. — Sorteig de cinc monumentals cistells, obsequi dels expositors, combinat amb els números de les entrades. Com a fi de festa, extraordinari ball. Castell de focs d'artifici.

ESTADI

Dissabte, dia 17, de dos quarts de sis a les vuit de la tarda:

Carreres de motocicletes en pista plana "DIRT TRACK"

PREUS

Entrada general amb seient Tribuna Lateral.	2 Ptes.	Tribuna Pral. seients superiors amb entr.	4 Ptes.
Seients N. i S. amb entr., files 11 i següents.	3 "	Tribuna Pral. seients inferiors amb entrada.	5 "
Seients N. i S. amb entr. davant. fins fila 10.	4 "	Tribuna Pral. Palcos Pis i Terreny, 6 entr.	35 "

(En aquests preus no s'hi encloïx l'entrada al recinte de l'Exposició). L'entrada de vehicles s'efectuarà com de costum, i per la naturalesa de l'espectacle serà admesa l'entrada de MOTOS per la porta superior del carrer de Lleida, mitjançant el pagament de pessetes UNA, donant dret a ocupar el parc superior d'estacionament al costat de l'Estadi, el qual serà destinat exclusivament a aquests vehicles i complimentat per personal idoni i amb caràcter gratuït.

AVIS. — L'entrada de les motocicletes al recinte de l'Exposició per assistir a la reunió de l'Estadi, serà dues hores abans de començar l'espectacle. Acabat aquest, i fins una hora després, serà permesa la circulació dintre del recinte, quedant terminantment prohibit, passat aquest temps, passejar-se amb els esmentats vehicles pel recinte de l'Exposició.

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona
TELEFON 18692

ACABA DE SORTIR

Història de Palafrugell i la seva comarca

per M. TORROELLA I PLAJA

Preu: 7,50 ptes.

RAMON MASIFERN

La vida al camp

Pessetes 2,50

JOSEP M.^a DE SAGARRA

Cançons de rem i de vela

Pessetes 0,60

LES CENT MILLORS POESIES

de la

LLENGUA CATALANA

Triades per E. MOLINÉ i BRASÉS

Preu: 2 pessetes

GUIA OFICIAL DE LA Exposición Internacional de Barcelona

Pessetes 3

Edició definitiva

Sortirà d'aquí pocs dies

SANTIAGO RUSIÑOL

L'auca del senyor Esteve

Novel·la

Dibuixos de RAMON CASAS

Rodolins d'En GABRIEL ALOMAR

Coberta d'En VILARRASA (Obi)

Impressió a diverses tintes

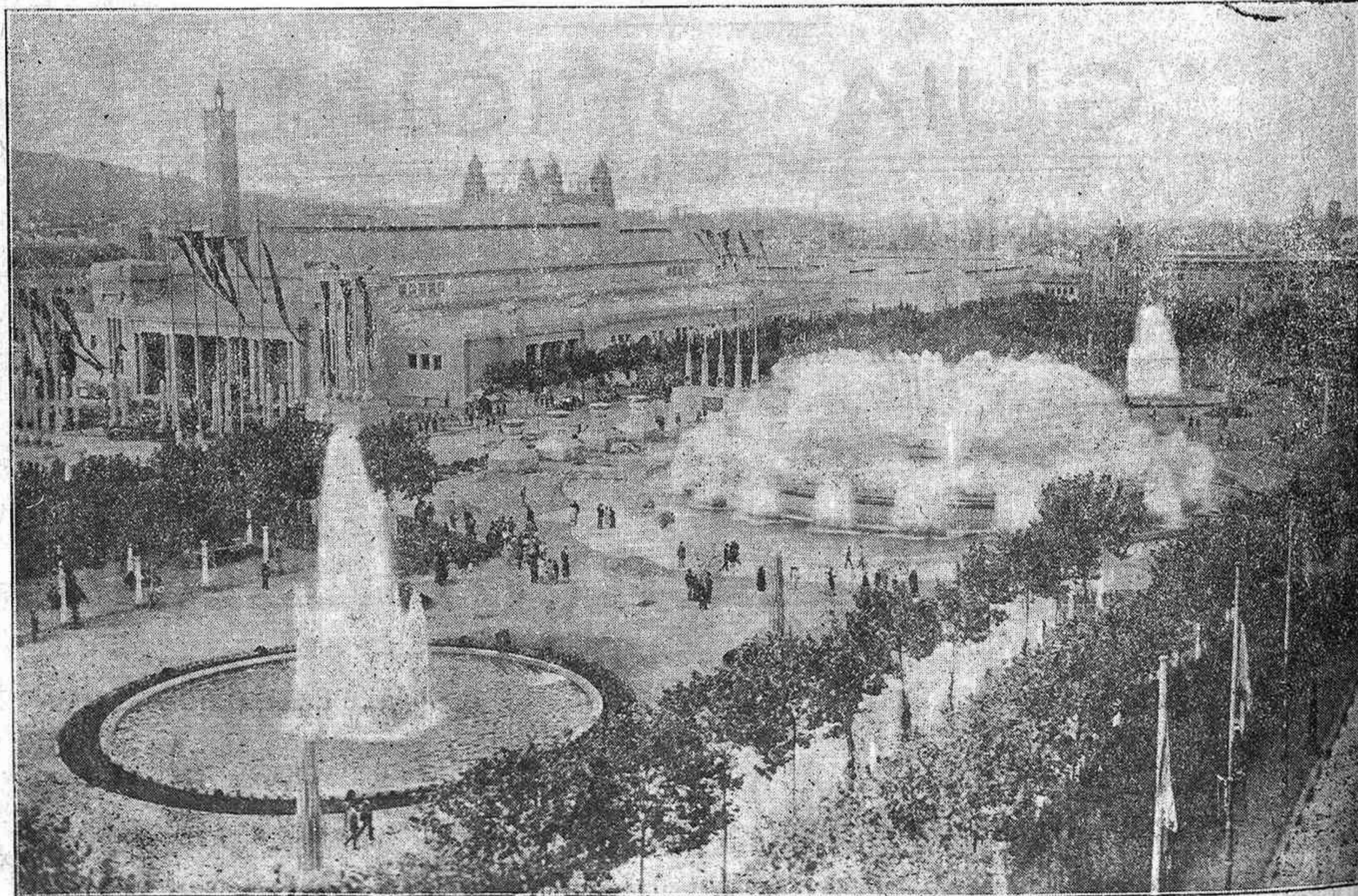
Preu de l'edició corrent: 16 ptes.

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o be en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorga rebuixes.

A l'Exposició

El carrer de "Caballeros", del "Poble espanyol".

La plaça de la font màgica.